

ment, opdagede den mindste Afvigelse fra det vandrette Plan. For sin Kuskeæres Skyld havde Per i Begyndelsen ment at maatte plukke disse Unoder ud af den ved Hjælp af Pisken; men han havde snart fattet Kærlighed til det lille fromme og fodsikre Dyr, der Dag for Dag slæbte ham gennem Egnen i al Slags Vejr, og han lod nu Hesten faa sin Vilje.

Saavidt muligt indrettede han sig saaledes, at han kunde lægge Vejen om ad Bøstrup for i Forbifarten at sige Godmorgen til Inger. Han vidste, at hun paa den Tid gik ude i Haven for at spejde efter ham, og disse Morgen-Udfarter fik af den Grund en egen stor og festlig Stemning over sig. Men ogsaa selve Kørslen var ham paa denne Tid af Dagen til megen Nydelse, navnlig en saadan Morgen med friskt Vejr, naar Skyerne jog lavt henover Jorden og Krageflokkene skrigende lod sig vugge paa Stormen.

Naar han da tænkte tilbage paa, hvad der havde holdt ham vaagen om Natten, og hvorledes han havde syntes ikke at kunne faa Fred i sin Sjæl, før han havde udgrundet Verdensgaaden, maatte han næsten smile. I disse Øjeblikke, mens Eftertanken endnu blundede, og før Dagens mange Smaafortrædeligheder havde plumret hans Sind, aabnede han sig atter tillidsfuldt for Verden og dens naturlige Tilløkkelser. Alt dunkelt og tvivlsomt i Tilværelsen blev ham i en saadan Morgentime saa betydningsløst i Sammenligning med det ubestridelige Faktum, at han sad her ung og sund i sin egen Vogn, paa Vej til sin Kæreste for at indvie Dagen med et Kys paa hendes søde Mund. Han priste den Gud, han knap nok længer troede paa, lovede Livet med dets Lyst og Sorg og Møje, der altsammen syntes ham Tak værd, hvortil det saa end førte. Hvorfor da gruble? Selvgjorte Plager var Fandens Værk. Det var i Grunden blot farisæisk Selvophøjelse ikke at ville lade sig nøje med de Bekymringer, Livskampen skabte. Om to og en halv Maaned skulde hans Bryllup staa. Den 20. Maj, Ingers Fødselsdag, skulde han hjemføre hende som blomstersmykket Brud, og hans triste Ensomhedsaar var endte!

Det var hans Hensigt denne Dag at aflægge et Besøg, der længe